

All Ellington

All Ellington

Platenbakkerij PB0010

The intergenerational Amsterdam collective All Ellington, started by Eric Boeren, has been playing music by Duke, Strayhorn and company since 2013. Its ranks also include A'dam improvising linchpins Joost Buis, Wilbert de Joode and Oscar Jan Hoogland, so you might reasonably infer they play the compositions with respect and also slide out of the frame into freer space, sometimes improvising transitions between pieces. Misha Mengelberg's/ICP's engagement with the Ellington repertoire 30 years ago set that template. But after five years of breaking down the original charts by ear, and honing them in intensive rehearsals (Boeren: "We have several band members with a terrific ear for harmony") and despite some personnel changes, All Ellington also do something trickier. As their eponymous CD demonstrates, they frequently animate the elusive Ellington effect itself, the sound of Duke's actual scoring, working with only three reeds and three brass. Not just the totemic pixie-mutes-under-plungers wah-wah stuff, but the sublime Strayhorn reed voicings. Putting all of that together, they make this music their own.

Cornetist Boeren, and the other principal arranger, trombonist Buis, first played obscure Ellington in the early 1990s, before they ran their respective Ornette and Sun Ra repertory projects, bands that slid into and out of the sounds of their role models the way All Ellington does, and which had Wilbert de Joode on bass. The under-performed Ellington here come from various suites, *Perfume to Far East*, and from Barney Bigard and Cootie Williams small groups. There are also some evergreens.

To achieve that Ellington effect, it helps that altoist Mo van der Does (20 when the band recorded) and baritone saxist Giuseppe Doronzo can slide into Johnny Hodges inflections and Harry Carney vibrato at will, but use those powers sparingly. Tenor Natalio Sued, given the Paul Gonsalves slot on "Mount Harissa" only meets Paul halfway, retaining his own Argentine romantic (and Warne Marsh-loving) side. (The saxophonists double on clarinets/bass clarinet.) In a similar way, Buis may reference Juan Tizol or the Joe Nanton ya-ya lineage (notably on "Sonnet for "Sister Kate," Boeren's chart with organ chords from background horns).

The effect also relies on idiosyncratic blending of the horns – AE's pocket-sized

sections are tight – and that deft arranging: ex-bandmember Michael Moore’s setting of “Mount Harissa” with its five-voice backgrounds for Sued’s steaming catch the flavor of the original, or Buis’s “Zweet Zurzday,” refining the 2003 version by his Astronotes.

The brass trio reunites Boeren and trumpeter Jimmy Sernesky, for the first time since Available Jelly’s gem *Monuments* (Ramboy) 25 years earlier. Sernesky is a terrific, too little known sweet/tart lyrical player who gets good exposure here, notably on the opener “Night Song,” a jaunty Tizol–Jimmy Mundy ballad Cootie recorded in 1937. AE’s version starts with a stark repeating saxophone bell/block chord like an oncoming night train – and which carries on, persistently, till the reeds slide into silky Duke mode midway through. Boeren opens up “Black and Tan Fantasy” to give Sernesky more room to strut, and does a little plunger Bubbering of his own. Eric also steps up on the collectives, where, per Dutch practice, dynamics and density are conscientiously varied, and relations are in flux.

On three pieces singer Jodi Gilbert joins the nonet. She is typically heard in abstract and sometimes broadly expressive settings – try Spoon 3’s *Seductive Sabotage* (Evil Rabbit) – and mixes it up with the horns, in particular on Boeren’s broadly growly “Strange Feeling.” (But then here come those saxophones again.) She sings “Sophisticated Lady” and “Solitude” disarmingly straight, with sweetness (early on at least), the way Duke preferred ballads sung. She lays out the word “sol-i-tude” with even note values on the first two syllables, just as Ellington wrote it, where other singers tend to shorten that short i, swinging the word like a triplet. That small choice speaks to how closely they all mind the original texts, before heading for the hills.

Wilbert de Joode’s plump bass attack is as valuable here as everywhere else, and period appropriate. He’s their Blanton, and it’s good to hear him romp through changes. He gets the melody statement on “Sonnet in Search of a Moor,” under clarinet pastels, and nudges the bow along on the intro to “Sophisticated Lady,” arranged by Doronzo who channels Carney aping Hodges. Ex-Los Angeles, ex-Chicago drummer Frank Rosaly applies his Billy Higgins training. Sometimes understatement is more effective, not least where so much is happening already. Rosaly doesn’t play like this is a big band. He keeps things swinging with a light touch.

It’s a tall order, being the pianist in an Ellington tribute band. Oscar Jan Hoogland handles it very deftly, evoking Duke’s decorations on “Sophisticated Lady” and getting at the jabbing drive on “Mount Harissa” without neglecting his own investigations of piano timbre: his strummed autoharping under the hood on “Zweet Zurzday,” say. Hoogland just hints at a reggae lope on “Sonnet in Search of a Moor” – more than a whisper would be too much. (Precedent: the Mercer Ellington ghost band’s ghastly “Queenie Pie Reggae.”) On “Harissa,” or “Black and Tan,” Hoogland blows up the Ellington percussive gestures beyond life size. The pianist does much to set the tone, in an unobvious way, exemplifying the band’s approach: Duke’s music is too pretty not to play straight, but we also do this other weird stuff (that we can also trace back to him). They know that if you’re going to play the genius music, you can’t dumb it down.

–Kevin Whitehead (pointofdeparture.org Issue 66 March 2019)

Een verrassing in de laatste week van 2018. Plotseling, terwijl de stroom jaarlijkse nieuwe muziek doorgaans ergens halverwege november tot stilstand komt, lag daar vlak voor Oudjaar de debuut-cd van All Ellington in de brievenbus. Het tienkoppige ensemble dat al zes jaar maandelijks in de Amsterdamse Zaal 100—en zo nu en dan ook elders—muziek van de grote 'Duke' speelt. Maar dan wel in arrangementen die tegelijk een halve eeuw oer-Hollandse impro-traditie ademen.

Ellington verveelt nooit, daar ben ik in de loop der jaren wel achter gekomen. Mits goed gespeeld natuurlijk. En dat is wel iets anders dan 'keurig' gespeeld. Tientallen jaren hield ik de muziek van de orkestleider en componist een beetje op afstand, omdat ik het stevast associeerde met slaapverwekkende muziekschool- en kroegjamsessie-versies van 'Take the 'A' Train', 'In a sentimental Mood' en 'Mood Indigo'.

Totdat ik een keer met een muziekvriend naar een concert in het Amsterdamse OT301 ging—geen idee meer wie daar toen speelde—en de DJ van dienst vooraf een werkelijk fantastische, dreigende, dynamische, doorleefde en organische versie van ‘Caravan’ op de draaitafel legde. Ook zo’n doodgespeelde Ellington-standard, was mijn idee altijd geweest. Maar dit was andere koek. Informeren bij de DJ wie het was leverde een verrassing op: Ellington zelf met zijn orkest. Een versie uit de late jaren dertig. Plots was mijn schroom verdwenen. Niet veel later schafte ik een vriendelijk geprijsd Ellington-boxje met vroege opnamen en een keurig boekje met opnamedetails aan en kwam ik er achter dat menigeen die het repertoire van de Duke uitvoerde dat een stuk saaier deed dan Ellington zelf—wat de hardcore aanhang waarschijnlijk niet zal verbazen.

Des te groter was ook mijn verrassing toen ik als regelmatig bezoeker van de wekelijkse Zaal 100 improvisaties op dinsdag in 2013 kennis maakte met All Ellington. Hier werd die legendarische muziek eindelijk weer een beetje spontaan en organisch gespeeld, met zelfs een nieuwe impuls vanuit de recentere improtraditie. En vooral: in nieuwe, zelfgeschreven arrangementen.

Solitude

Cornettist Eric Boeren stelde in de vroege jaren negentig—een kwart eeuw geleden—al eens een vroege versie van All Ellington samen voor een sessie in het Bimhuiscafé. Contrabasist Wilbert de Joode zat er toen al bij. Trombonist Joost Buis ook. Vanaf 2013 waren zangeres Jodi Gilbert, trompettist Jimmy Sernesky, tenorsaxofonist Natalio Sued, pianist Oscar Jan Hoogland van de partij. Michael Moore speelde altsax en klarinet, maar heeft die plek inmiddels overgedragen aan Mo van der Does. Michael Vatcher was jarenlang de vaste slagwerker, maar ging terug naar New York en werd vervangen door een andere Amerikaan, Frank Rosaly uit Chicago. En de baritonsax en basklarinet worden na wat wisselingen tegenwoordig gespeeld door Giuseppe Doronzo. In die samenstelling is het tentet ook op het album te horen.

Tien Ellington-stukken—een paar hele bekende, zoals ‘Solitude’ en ‘Sophisticated Lady’, maar de meeste toch iets minder voor de hand liggend al hebben de melodieën altijd iets vertrouwds—verdeeld over enkele clusters. Binnen de clusters worden de stukken aaneengeregen door groepsimprovisaties die soms enkele minuten duren, maar nooit het contact met de Duke-stukken helemaal missen. En in de loop van zo’n vijftig minuten krijgt iedereen wel ergens een fraaie ‘solospot’.

De arrangementen zijn merendeels van Eric Boeren en Joost Buis. Zij laten het koord soms losjes vieren, maar dan vooral in de details. De bases van de stukken zijn zo monumentaal, dat daar simpelweg niet mee te rommelen valt. Maar het waaiert soms fraai uit in de intermezzi. En iedere nooit klinkt alsof die ter plekke wordt uitgevonden. Ellington verveelt nooit, schreef ik reeds. Door de All Ellington aanpak van frisse arrangementen en uitdagende improvisaties ontstaat er een prachtige symbiose van vertrouwd en verrassing.

Peter Bruyn

All Ellington (CD), Platenbakkerij, PB0010. Distributie ToonDist

All Ellington spelt iedere derde dinsdag van de maand in Zaal 100. Amsterdam. Aanvang 21.00u

(frnkfrt.net, januari 2019)

Ellington met veel respect behandeld

Recensie

🎵 Hessel Fluitman

Het is frappant dat de composities van Duke Ellington (1899-1974) in Nederland in ere worden gehouden door avontuurlijke improvisatoren. Zo bracht Instant Composers Pool van Misha Mengelberg in 1990 een mix van Ellington-stukken, trombonist Joost Buis speelde mee op de cd *Kinda Dukish* van Ab Baars én hij bracht bij het Wisselend Toon Kwintet van Corrie van Binsbergen werk van Ellington in. En hij is lid van het ensemble All Ellington van bandleider Eric Boeren, dat nu een cd heeft uitgebracht.

In het boekje bij *All Ellington* schrijft Boeren dat hij vanaf begin jaren negentig al bezig was met Ellington en dat toen de term 'All Ellington' al werd gebruikt; logisch dus dat die naam werd gekozen voor de groep. De formatie speelt maandelijks in het Amsterdamse Zaal 100, maar trad in 2013 op tijdens de Zomer Jazz Fiets Toer in het kerkje van Niehove, bij Groningen. Dat was een unieke belevenis.

De stukken die het tentet, inclusief zangeres Jodi Gilbert, van Duke Ellington en Billy Strayhorn op schijf

heeft gezet, glijden via geïmproviseerde overgangen in elkaar over tot enkele suites. Het improviseren gaat in die inleidingen en bruggetjes heel eigengereid. Echter de composities worden met alle respect behandeld. Dat betekent dat ze kristalhelder uit de improvisaties tevoorschijn komen. Dan blijkt ook hoe die improvisatorische verkenningen toch dicht bij het thema zijn gehouden.

Het is een feest om te horen hoe de verende *walking bass* van Wilbert de Joode *Night song* een vanzelfsprekende swing geeft en hoe de solisten worden gedragen door de ensembles. De volbloed improvisatoren houden de geest van Ellington op deze cd in stand en weten de stukken toch naar zich toe te trekken. Zo krijgt *Black and tan fantasy* een uitgebreide, hedendaagse fantasie-inleiding van pianist Hoogland met drummer Frank Rosaly, waaruit dan noot voor noot het thema oprijst. Heerlijk. Wat mij betreft, had er wel een cd aan muziek bijgevoegd mogen worden, met een tweede set.

▶ All Ellington – All Ellington, Platenbakkerij

ALL ELLINGTON

All Ellington Platenbakkerij PB0010

Bezetting:

Jodi Gilbert (zang), Eric Boeren (cornet), Jimmy Sernesky (trompet), Joost Buis (trombone), Mo van der Does (altsax, klarinet), Natalio Sued (tenorsax, klarinet), Giuseppe Doronzo (baritonsax, basklarinet), Oscar Jan Hoogland (piano), Wilbert de Joode (bas), Frank Rosaly (drums).

Voor wie het nog niet weet, Nederland heeft een collectief dat de muziek van Ellington in al zijn glorie in ere houdt. Deze groep muzikanten heeft een grote schat aan Ellington-stukken op de lessenaar staan en schaaft daar maandelijks aan in Zaal 100 in Amsterdam. Dat betekent niet dat er, recht in de leer, stukken van Ellington worden nagespeeld. Nee, All Ellington vermengt bekende en onbekende composities van Ellington met verrassende improvisaties en solo's. Maar even zo vrolijk kan de band losbarsten in prachtige collectieven die zo uit de Ellington-hemel lijken te komen. Zoals ook gebruikelijk in het Ellington-orkest speelt deze groep graag medleys. Met dat verschil dat de medleys bij Ellington zeer strak waren afgesproken en bij All Ellington kunnen ze zomaar ontstaan. Verrassend is dat de muzikanten zich tot in detail de muzikale identiteit van de bandleden van Ellington hebben eigen gemaakt. Baritonsaxofonist Giuseppe Doronzo lijkt wel een reïncarnatie van Harry Carney, maar ook de klarinettisten Mo van der Does en Natalio Sued weten de quintessence van de befaamde rietsectie van het Ellington-orkest perfect te raken.

De cd 'All Ellington' bevat een heerlijke verzameling van evergreens en minder bekend werk uit de schatkamer van Ellington. De stukken op zich zelf zijn onsterfelijk, maar krijgen door deze groep een vorstelijke, eigentijdse behandeling. Zo goed zelfs, dat ik geen aandrang voelde om na het veelvuldig beluisteren van deze cd toch nog even een echte Ellington op te zetten.

Sjoerd van Aelst

(jazzflits.nl nr 312, 11 februari 2019)

ALL ELLINGTON STEEKT DUKE ELLINGTON NAAR DE KROON

JAZZNU · 4 APRIL 2019

0 1 49 0

Om aan de tijdloze en daardoor unieke muziek van Duke Ellington een dimensie toe te voegen, is weinigen gegeven. All Ellington lukt het wel en alleen al van die nieuwe dimensie valt je mond regelmatig wijd open.

De orkesten van Duke Ellington besloegen – vanaf de jaren veertig van de vorige eeuw – zo’n vijftien tot twintig musici. De bandleider had ze nodig om dat ongeëvenaarde, explosieve bigbandgeluid te kunnen produceren. Bovendien had door de deelname van bekende solisten als Ben Webster, Johnny Hodges, Harry Carney en Barney Bigard het orkest ruimte nodig om voor de zo bekende fluwelen ondersteuning te zorgen. De kracht van Ellington lag immers mede in de arrangementen die hij voor ieder bandlid schreef.

De Nederlandse formatie All Ellington heeft aan tien musici 'genoeg' om in de voetsporen van zijn grote voorganger te treden. Nou ja, voetsporen... Het orkest mag dan wel spelen in de geest van de grote Amerikaan, het put zijn kracht echter vooral uit de rijke Nederlandse improvisatietraditie waaraan vrijwel ieder groepslid van All Ellington heeft bijgedragen. Daardoor ontstaat een unieke mix van traditie en vernieuwing. En in feite ook van twee culturen: de Afro-Amerikaanse en de verworvenheden van de Nederlandse vrije improvisatiescene.

Het is vooral dit tweede facet, de vernieuwing, die de cd **All Ellington** zo bijzonder maakt. Waar wordt uitgegaan van de originele Ellingtoncomposities, trekken de arrangementen van de bandleiden Joris Buis, Eric Boeren, Michael Moore en Giuseppe Doronzo de typische Ellingtonklanken naar vreemde contreien. Neem bijvoorbeeld het overbekende **(In My) Solitude**, dat een veel trager tempo kent en door de aanwezigheid van zangeres Jodi Gilbert enigszins vervreemdend werkt. Immers, wie de originele uitvoering van **Solitude** kent uit 1945 met zangeres Kay Davis, zal van verbazing schuiven op zijn stoel door de frisse versie van Jodi Gilbert en de rest van All Ellington. Uitermate verrassend is hoe de typische orkestklank van de Ellingtonorkesten, met bijvoorbeeld hun gedempte koperklanken, bij All Ellington volop terugkeren. De fluwelen aanpak is hiermee gewaarborgd, maar die wordt steeds van zijn klanken ontdaan door de ongemeen vrije improvisaties waar de bandleiden naar toe schakelen.

De instrumentatie van All Ellington kun je het best als uitgekiend omschrijven: drie koperinstrumenten, drie saxofoons en drie klarinetten – en daarbij uiteraard de ritmesectie van piano, contrabas en slagwerk. Met die blaasinstrumenten kun je Duke Ellington strak op de huid zitten, maar hoe verrassend is het hoe hiermee de ziel van Ellingtons orkestmuziek wordt geraakt. De keuze van stukken doet de rest: **Black and Tan Fantasy**, **Lament for Javanette**, **Night Song** en **Mount Harissa** zijn ware opfrissers van je geheugen. En dat **(In My) Solitude** en **Sophisticated Lady** ook door de 'molen' van All Ellington zijn gegaan, zal menigeen goed doen. All Ellington is een toporkest, meer hoeft je er niet over te vertellen.

RINUS VAN DER HEIJDEN

All Ellington: All Ellington

By [MARK COROTO](#)

April 8, 2019

[Sign in](#) to view read count

When [Eric Boeren](#) assembles a cast of musicians to play the music of [Duke Ellington](#) and [Billy Strayhorn](#) you know it won't be your father's Ellington. Well, unless your father is very, very hip. You probably already expect this, knowing Boeren has been a mainstay of the new Dutch swing for decades. With his All Ellington tentet, he relies on a cast of skilled improvisers to enliven music written and recorded fifty, sixty, seventy and even eighty years ago.

The music is formulated as a series of medleys with songs bridged together by way of improvised passages. Opening with what sounds like the pulse of a car alarm going off, the music kicks into a tightly arranged version of the 1939 Juan Tizol & Jimmy Mundy ballad "Night Song" before an improvised interlude of extended technique ushers in Jodi Gilbert's wordless vocalese of "Strange Feeling" which then morphs into the Strayhorn lyrics. The medley next includes "Sonnet For Sister Kate" from Such Sweet Thunder. Boeren mixes and matches Ellington from various decades to great effect. He borrows another composition, "Sonnet In Search of a Moor" from Such Sweet Thunder later in his medley that includes "Lament For Javanette."

The sounds are inspired by the thrill Ellington's music possessed back in the day and, refreshingly, the pieces are not performed simply as repertory music. That is because Boeren and company have been performing this music on a regular basis since 2013 and, after a 2017 week-long residency, they further refined their approach, as is evident here. For Ellington-philes, the adaptations of the lesser-known pieces are the gems. Other listeners can savor covers of the familiar "(In My) Solitude," "Black And Tan Fantasy," and "Sophisticated Lady." The latter piece opens with Wilbert de Joode's bowed bass, then articulated vocals and Giuseppe Doronzo's lush baritone saxophone, before congealing into an ethereal improvisation. Drummer [Frank Rosaly](#) suppresses any big band urge to grandstand, sticking with a support role, but adding minimalist accents and inflections. Did I mention there are also fantastic solos from Boeren, Joost Buis, and let's not overlook Oscar Jan Hoogland's piano

interpretation of Ellington? This music will either bolster your love of Duke, or send you back deep into his catalog.

Track Listing: Night Song; Strange Feeling; Sonnet For Sister Kate; (In My) Solitude; Zweet Zursday; Black And Tan Fantasy; Sophisticated Lady; Lament For Javanette; Sonnet In Search of a Moor; Mount Harissa.

Personnel: Jodi Gilbert: vocals; Mo van der Does: alto saxophone, clarinet; Natalio Sued: tenor saxophone, clarinet; Giuseppe Doronzo: baritone saxophone, bass clarinet; Eric Boeren: cornet; Jimmy Sernesky: trumpet; Joost Buis: trombone; Oscar Jan Hoogland: piano; Wilbert de Joode: bass; Frank Rosaly: drums.

Title: [All Ellington](#) | Year Released: 2019 | Record Label: [de Platenbakkerij](#)